

Prejudiciālais jautājums

Vai Eiropas Parlamenta un Padomes 2014. gada 15. maija Direktīvas 2014/59/ES⁽¹⁾ 34. panta 1. punkta a) un b) apakšpunkta normas, lasot tās kopsakarā ar šīs direktīvas 53. panta 1. un 3. punktu un 60. panta 2. punkta pirmās daļas b) un c) apakšpunktu, ir jāinterpretē tādējādi, ka iespējamo prasījumu jeb tiesības, kas tiesas nolēmuma rezultātā rastos *Banco Popular* tiesību un saistību pārņēmējai kredītiestādei tāpēc, ka kapitāla instrumenta (priekšrocību akciju) – kas konvertēts akcijās vēl pirms *Banco Popular* noregulējuma pasākumu pieņemšanas (2017. gada 7. jūnijā) – iegādes darījums nav spēkā, varētu uzskatīt par saistībām, uz kurām attiecas Direktīvas 2014/59/ES 53. panta 3. punkta norakstīšanas noteikumi kā uz “neuzkrātajiem” pienākumiem vai prasījumiem, un tādējādi uzskatīt par izpildītu un nevēršamu pret *Banco Santander* kā *Banco Popular* tiesību un saistību pārņēmēju, ja prasība, no kuras izrietētu šis pienākums, būtu celta pēc bankas noregulējuma procedūras pabeigšanas?

Vai arī, gluži pretēji, šīs normas ir jāinterpretē tādējādi, ka minētais prasījums jeb tiesības ir jāuzskata par “uzkrātu” pienākumu (direktīvas 53. panta 3. punkta izpratnē) vai bankas noregulējuma brīdī “jau uzkrātajām saistībām” (60. panta 2. punkta b) apakšpunkta izpratnē), uz kuru kā tādu neattiecas šo pienākumu vai prasījumu izpildes vai dzēšanas sekas, lai gan akcijas būtu norakstītas un anulētas, un tādējādi būtu vērsams pret *Banco Santander* kā *Banco Popular* tiesību un saistību pārņēmēju, pat ja prasība, no kuras izrietētu šis spriedums par atlīdzināšanu, būtu celta pēc bankas noregulējuma procedūras pabeigšanas?

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2014/59/ES (2014. gada 15. maijs), ar ko izveido kredītiestāžu un ieguldījumu brokeru sabiedrību atvēršanas un noregulējuma režīmu un groza Padomes Direktīvu 82/891/EEK un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2001/24/EK, 2002/47/EK, 2004/25/EK, 2005/56/EK, 2007/36/EK, 2011/35/ES, 2012/30/ES un 2013/36/ES, un Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 1093/2010 un (ES) Nr. 648/2012 (OV 2014, L 173, 190. lpp.).

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2022. gada 23. decembrī iesniedza *Tribunal Supremo* (Spānija) – *FSC/Banco Santander SA*

(Lieta C-794/22, *Banco Santander*)

(2023/C 173/18)

Tiesvedības valoda – spāņu

Iesniedzējtiesa

Tribunal Supremo

Pamatlietas puses

Kasācijas sūdzības iesniedzējs: FSC

Atbildētāja kasācijas instancē: *Banco Santander SA*

Prejudiciālais jautājums

Vai Direktīvas 2014/59/ES⁽¹⁾ 34. panta 1. punkta a) un b) apakšpunkta normas, lasot tās kopsakarā ar šīs direktīvas 53. panta 1. un 3. punktu [un] 60. panta 2. punkta pirmās daļas b) un c) apakšpunktu, ir jāinterpretē tādējādi, ka iespējamo prasījumu jeb tiesības – kas rodas no tāda tiesas nolēmuma, kurā *Banco Popular* tiesību un saistību pārņēmējai kredītiestādei ir uzlikts pienākums veikt zaudējumu atlīdzību, pamatojoties uz prasību par atbildību, kas izriet no tāda finanšu produkta (subordinēto īstermiņa obligāciju, kas ir obligāti konvertējamas tās pašas bankas akcijās) tirdzniecību, kas nav ietverts *Banco Popular* noregulējuma pasākumos minēto papildu kapitāla instrumentu starpā un tika konvertēts bankas akcijās vēl pirms šīs bankas noregulējuma pasākumu pieņemšanas (2017. gada 7. jūnijā) – varētu uzskatīt par saistībām, uz kurām attiecas Direktīvas 2014/59/ES 53. panta 3. punkta norakstīšanas vai dzēšanas noteikumi kā uz “neuzkrātu” pienākumu vai prasījumu, un tādējādi uzskatīt par izpildītu un nevēršamu pret *Banco Santander* kā *Banco Popular* tiesību un saistību pārņēmēju, ja prasība, no kuras izrietētu šis zaudējumu atlīdzības pienākumu nosakošais tiesas nolēmums, būtu celta pēc bankas noregulējuma procedūras pabeigšanas?

Vai arī, gluži pretēji, šīs normas ir jāinterpretē tādējādi, ka minētais prasījums jeb tiesības ir jāuzskata par “uzkrātu” pienākumu vai prasījumu (direktīvas 53. panta 3. punkta izpratnē) vai bankas noregulējuma brīdī “jau uzkrātajām saistībām” (60. panta 2. punkta b) apakšpunkta izpratnē), uz kuru kā tādu neattiecas šo pienākumu vai prasījumu izpildes vai dzēšanas sekas, un tādējādi būtu vērsams pret *Banco Santander* kā *Banco Popular* tiesību un saistību pārņēmēju, pat ja prasība, no kuras izrietētu šis tiesas nolēmums par zaudējumu atlīdzināšanu, būtu celta pēc bankas noregulējuma procedūras pabeigšanas?

(¹) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2014/59/ES (2014. gada 15. maijs), ar ko izveido kredītiestāžu un ieguldījumu brokeru sabiedrību atvēršanas un noregulējuma režīmu un groza Padomes Direktīvu 82/891/EEK un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2001/24/EK, 2002/47/EK, 2004/25/EK, 2005/56/EK, 2007/36/EK, 2011/35/ES, 2012/30/ES un 2013/36/ES, un Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 1093/2010 un (ES) Nr. 648/2012 (OV 2014, L 173, 190. lpp.).

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2023. gada 24. janvārī iesniedza Okresný súd Bratislava III (Slovākija) – NFŠ a.s./Slovenská republika (Slovākijas Republika) ar Ministerstvo školstva, vedy, výskumu a športu Slovenskej republiky starpniecību, Ministerstvo školstva, vedy, výskumu a športu Slovenskej republiky

(Lieta C-28/23, NFŠ)

(2023/C 173/19)

Tiesvedības valoda – slovaku

Iesniedzējtiesa

Okresný súd Bratislava III

Pamatlietas puses

Prasītāja: NFŠ a.s.

Atbildētājas: Slovenská republika (Slovākijas Republika) ar Ministerstvo školstva, vedy, výskumu a športu Slovenskej republiky starpniecību, Ministerstvo školstva, vedy, výskumu a športu Slovenskej republiky

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai subsidijas līgums un pārdošanas priekšlīgums, kas noslēgti starp ministriju (valsti) un privāttiesību subjektu, kurš izraudzīts bez konkursa procedūras, ir “publiskis būvdarbu līgums” Direktīvas 2004/18 (¹) 1. panta 2. punkta b) apakšpunkta vai Direktīvas 2014/24 (²) 2. panta 6. punkta c) apakšpunkta izpratnē, ja subsidijas līgums ir Eiropas Komisijas apstiprināts valsts atbalsts LESD 107. panta 3. punkta c) apakšpunkta izpratnē, subsidijas līgumā ietvertu saistību priekšmets ir valsts saistība piešķirt subsidiju, kā arī privāttiesību subjekta saistība uzbūvēt būvi atbilstoši ministrijas noteiktajiem nosacījumiem un nodrošināt sporta organizācijai iespēju izmantot daļu no šīs būves, savukārt priekšlīgumā ietvertu saistību priekšmets ir privāttiesību subjektam piešķirtā vienpusējā iespēja, kas izpaužas kā valsts saistība atpirkt uzbūvēto būvi, un šie līgumi veido laika un materiālo aspektu ziņā savstarpēji saistītu ministrijas un privāttiesību subjekta savstarpējo saistību ietvaru?
- 2) Vai Direktīvas 2004/18 1. panta 2. punkta b) apakšpunkts vai Direktīvas 2014/24 2. panta 6. punkta c) apakšpunkts nepieļauj dalībvalsts tiesisko regulējumu, saskaņā ar kuru par absolūti spēkā neesošu (t.i., no sākuma/*ex tunc*) uzskatāms tāds tiesisks darījums, kas pēc sava satura vai mērķa ir pretrunā likumam vai ir atzīstams par likuma apiešanu, vai arī ir pretrunā labiem tikumiem, ja šis likuma pārkāpums izpaužas kā būtisks publisku līgumu slēgšanas tiesību piešķiršanas noteikumu pārkāpums?
- 3) Vai Direktīvas 89/665 (³) 2.d panta 1. punkta a) apakšpunkts un 2. punkts nepieļauj dalībvalsts tiesisko regulējumu, saskaņā ar kuru par absolūti spēkā neesošu (t.i., no sākuma/*ex tunc*) uzskatāms tāds tiesisks darījums, kas pēc sava satura vai mērķa ir pretrunā likumam vai ir atzīstams par likuma apiešanu, vai arī ir pretrunā labiem tikumiem, ja šis likuma pārkāpums izpaužas kā publisku līgumu slēgšanas tiesību piešķiršanas noteikumu būtisks pārkāpums (apiešana), kā tas ir pamatlietā?